

Ἡ θεὸς Θέτις καὶ Εὐρυνόμη περιποιῶνται τὸν μικρὸ Ἥφαιστο, τὸν ὁποῖο ὁ Ζεὺς γκρέμισε ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο.
(Ἔργον τοῦ Φλάμιαν).

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Α. DAVID

..... Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΖΙΝΑΣ .....

ΠΡΟΣΩΠΑ : ΖΙΝΑ, παινώμορφη τσιγγανοπούλα.
ΜΑΡΚΟΣ, ένας νέος γύφτος.

(Σ' ένα έρημικό έξοχικό μονοπάτι. Ἡ Ζίνα τρέχει γιὰ νὰ προστάσῃ τὸν Μάρκο).

ΖΙΝΑ.—Μάρκο!... Μάρκο!...
ΜΑΡΚΟΣ.—Τί θές, Ζίνα;
ΖΙΝΑ.—Στάσου, στάσου, ἔχω κάτι γὰ σοῦ πῶ.
ΜΑΡΚΟΣ.—Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτα.
ΖΙΝΑ.—Μάρκο, σ' ἔξορκίζω στὴ φωτιά, στὴν ἱερὴ φωτιά ποὺ λατρεύει ἡ σὺ μᾶς, στάσου.
(Ὁ Μάρκος σταματᾷ).

ΖΙΝΑ.—Ἄ, στάθηκες ἐπὶ τέλους! Πόσο κουράστηκα νὰ σε κινήσω!...
ΜΑΡΚΟΣ.—Τί ἔχεις λοιπὸν νὰ μοῦ πῆς; Θὰ εἶνε, χωρὶς ἄλλο, καμιὰ ἀνοησία.
ΖΙΝΑ.—Γιατί μοῦ τὸ λές, Μάρκο;
ΜΑΡΚΟΣ.—Τί μπορεί ν' ἀκούσῃ κανεὶς ἀπὸ ἓνα γυναικεῖο στόμα; Ὁ πατέρας μου κι' ὁ πατέρας τοῦ πατέρα μου, μοῦ ἔλεγαν πάντα πὼς δὲν πρέπει νὰ δίνω σημασία στὰ λόγια τῶν γυναικῶν. Ὅσο πιὸ ὄμορφα εἶνε τὰ χεῖλῃ τους, τόσο πιὸ φρενιὰ εἶνε τὰ λόγια τους.
ΖΙΝΑ.—Ὁ πατέρας σου κι' ὁ πατέρας τοῦ πατέρα σου δὲν θὰ ἦσαν ἴσως τόσο χαριτωμένοι, ὅπως ἐσύ, στὰ νειάτα τους, καὶ δὲν θὰ τοὺς ἀγαποῦσαν ἡ γυναῖκες.
ΜΑΡΚΟΣ.—Αὐτὲς τίς ἀνοησίες λοιπὸν ἔχεις νὰ μοῦ πῆς; Πήγαγε στὸ καλὸ, μικροῦλα μου.
ΖΙΝΑ.—Σοῦ λέω πὼς ἔχω νὰ σοῦ πῶ κάτι πολὺ σοβαρὸ, πολὺ ἀληθινὸ.
ΜΑΡΚΟΣ.— Ἐμπρός... Πές το, λοιπὸν.
(Ἡ Ζίνα πηγαινεὶ πολὺ κοντὰ του).
ΜΑΡΚΟΣ.— Μὰ γιατί ἔρχεσαι τόσο κοντὰ μου;
ΖΙΝΑ.— Εἶνε μυστικὸ αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ καὶ δὲν πρέπει νὰ τ' ἀκούσῃ κανεὶς.

ΜΑΡΚΟΣ.—Καὶ ποιὸς θὰ σ' ἀκούσῃ ἐδῶ στὴν ἐρημιὰ ποὺ δὲν περνοῦν παρὰ μόνο οἱ ἀνεμοὶ καὶ τὰ πουλιὰ τ' οὐρανοῦ;
ΖΙΝΑ.—Δὲν θέλω νὰ τ' ἀκούσουν τὸ μυστικὸ μου οὔτε οἱ ἀνεμοὶ, οὔτε τὰ πουλιὰ τ' οὐρανοῦ.
ΜΑΡΚΟΣ.—Λέγε το λοιπὸν γρήγορα...
ΖΙΝΑ.—Μάρκο!...
ΜΑΡΚΟΣ.—Λέγε.
ΖΙΝΑ.—Σ' ἀγαπῶ!
ΜΑΡΚΟΣ.—Μ' ἀγαπᾷς; Λές ἀλήθεια;
ΖΙΝΑ.—Νὰ πεθάνω στὴ στιγμή ἂν δὲν εἶν' ἀλήθεια. Ἄν σοῦ λέω ψέμματα, νὰ λείψω ἀπάνω μου καὶ νὰ με κάμῃ ἡ φωτιά τ' οὐρανοῦ.
ΜΑΡΚΟΣ.—Ξέρεις πὼς δὲν μπορεί νὰ γίνῃ αὐτὸ, καὶ γι' αὐτὸ τὸ λές.
ΖΙΝΑ.—Τί λές, Μάρκο! Ξέχασες τὸν Πέλο, ποὺ ἔπεσε ἀπάνω του ὁ κεραυνὸς καὶ τὸν ἔθαψε, γιατί δὲν βάσταξε τὸν ὄγκο του;
ΜΑΡΚΟΣ.—Ἐκεῖνος ἦταν ἄντρας κι' ὁ οὐρανὸς θυμωσε μαζί του, γιατί δὲν φύλαξε τὸν ὄγκο του. Μὰ τοὺς ὄγκους τῶν γυναικῶν δὲν τοὺς λογαριάζουν οὔτε οἱ ἄνθρωποι, οὔτε οἱ θεοί. Καὶ μάλιστα τῶν ὄμορφων, σὰν ἐσένα, γυναικῶν.
ΖΙΝΑ.—Γιατί, γιατί, Μάρκο, μισεῖς τόσο τὴν ὀμορφιά μου; Γιατί ἀποφεύγεις ἔτσι νὰ με κοιτάξῃς στὰ μάτια; Κόιταξέ με, Μάρκο, Ὅσοι με κοιτάζουν, μ' ἀγαποῦν.
ΜΑΡΚΟΣ.—Ὅσοι σε κοιτάζουν, σ' ἀγαποῦν; Ἐ, λοιπὸν, ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι νὰ σε κοιτάξω. Νά, σε κοιτάζω, μὰ δὲν σ' ἀγαπῶ...
ΖΙΝΑ.—Μοῦ λές τὸ «δὲν σ' ἀγαπῶ» μὲ τόσο πάθος, σὰν νὰ μοῦ λές: «Σ' ἀγαπῶ»! Κανεὶς ὅς τώρα δὲν μοῦ εἶπε «σ' ἀγαπῶ» μὲ τόση τρυφερότητα, μ' ὅση μοῦ λές ἐσύ τὸ «δὲν σ' ἀγαπῶ».
ΜΑΡΚΟΣ.— Ἐτοὶ λοιπὸν; Ἐχεις πλανήσει πολλούς; Ἐχεις ἀκούσει ἀπὸ πολλούς λόγια ἀγάτης;
ΖΙΝΑ.—Πολλοὶ μοῦ λένε: «Σ' ἀγαπῶ»! Μὰ ἐγὼ δὲν τὸ λέω παρὰ σ' ἐσένα, σοῦ τ' ἀρκίζομαι στὸ φῶς, στὴ φω-

τιά, στο χάρμα που θα με σκεπάσει μία μέρα!...

ΜΑΡΚΟΣ.—Σώπα... Σώπα... Μή μου λές πως θα σε σκεπύσει το χάρμα μία μέρα...

ΖΙΝΑ.—Δέν θές να πεθάνω, Μάρκο; Μ' αγαπάς λοιπόν; ΜΑΡΚΟΣ.—Είσαι πολύ όμορφη και δέν μπορώ να σ' αγαπήσω.

ΖΙΝΑ.—'Η όμορφιά μου λοιπόν σ' έμποδίζει να με αγαπήσης; Κι' όμως, έλοι οι άλλοι δέν με αγαπούν παρά μονάχα γι' αυτήν.

ΜΑΡΚΟΣ.—'Εγώ τη φοβάμαι την όμορφιά σου, Ζίνα. 'Ο πατέρας μου κι' ο πατέρας του πατέρα μου, μου λέγανε: «Νά φοβάσαι την όμορφη γυναίκα, σάν τη φωτιά και σάν τη θάλασσα...».

ΖΙΝΑ.—Μά γιατί, γιατί σου τ' λέγανε αυτά; ΜΑΡΚΟΣ.—'Ο παππούς μου ήταν ένας γέρος σοφός τσιγγάνος, που είχε ιδεί πολλά και ήξερε πολλά. Κι' ο πατέρας μου...

Δέν έχεις άκουσει λοιπόν την ιστορία του; 'Η μητέρα μου ήταν όμορφη, πολύ όμορφη, και την αγαπούσε τρελλά ο πατέρας μου. Ήταν όμορφη σάν έσένα, ήταν μά από τις όμορφότερες τσιγγάνες του κόσμου.

Μά ήταν τόσο έλαφροέμωλη, όσο κι' όμορφη. Την πλάνευαν τ' λόγια τ' γεμάτα θαυμασμό που άκουγε κάθε τόσο στο διάβα της, την πλάνευαν ή γλυκερές ματιές που της έριχναν όλοι. Και δέν της έφτανε μόνο του πατέρα μου ή αγάπη. Πετούσε σάν την πεταλούδα από λουλούδι σε λουλούδι, από άγκαλιά σ' άγκαλιά, ως που ο πατέρας μου τη βρήκε μία νύχτα στην άγκαλιά ενός ξένου και τους σκότωσε και τους δυό.

'Ακουσες; Τους σκότωσε και τους δυό!... ΖΙΝΑ.—Τους σκότωσε και τους δυό; ΜΑΡΚΟΣ.—Ναί. Κι' από τότε ο πατέρας μου είνε στη φυλακή.

Κι' εγώ μεγάλωσα μόνος και πάντα άντηχούν στ' αυτά μου τ' λόγια του πατέρα μου: «Μην εμπιστευτείς σ' όμορφη γυναίκα!...» ΖΙΝΑ.—'Αχ, Μάρκο!... Τώρα σ' αγαπώ πιο πολύ. Γιατί δέν με πιστεύεις; Θά σου είμαι πιστή εγώ, Μάρκο, σου τ' όρκίζομαι.

ΜΑΡΚΟΣ.—Κι' ή μητέρα μου τ' όρκιζόταν στον πατέρα μου. ΖΙΝΑ.—Μάρκο, πάρε με γυναίκα σου. Θά σ' αγαπώ πολύ. Θά σου δώσω όλη την αγάπη, όλη την ευτυχία που στερήθηκες τόσο καιρό. Δέν θά γυρίσω να ιδώ άλλον άνδρα.

ΜΑΡΚΟΣ.— Τά ίδια έλεγε κι' ή μητέρα μου στον πατέρα μου. ΖΙΝΑ.—'Αν δέν ήσουν τόσο όμορφη, θά με αγαπούσες; ΜΑΡΚΟΣ. (άναστενάζοντας). — Δέν ξέρω... Μπορεί και τώρα να σ' αγαπώ. Μά φοβάμαι... Τη φοβάται, σου είπα, την όμορφιά σου. Και πιστή άν μου είσαι, εγώ δέν θά είμαι ήσυχος. Θ' άνησυχώ, θά έρλεινό... Θά σε κάνω δυστυχισμένη.

ΖΙΝΑ.—Δέν θά παντρευή; λοιπόν ποτέ; ΜΑΡΚΟΣ.— Δέν ξέρω... Δέν ξέρω, Μ' άν θά παντρευτώ κάποτε, θά πάρω μία γυναίκα πολύ λίγο όμορφη, Σχεδόν άσχημη.

ΖΙΝΑ.—'Ε, λοιπόν, έρλεινό την άσχημη γυναίκα που θά πάρης. Ναί, τη έρλεινό, γιατί, γιατί να γεννηθώ τόσο όμορφη. Θεέ μου;...

ΜΑΡΚΟΣ.—Δέν μπορούμε, άλλοίμονο, να παντρευτούμε, γιατί θά σε έρλεινό, θά σε έρλεινό πάντα, κι' άν ακόμα μου είσαι πιστή. Θά έρλεινό και τον ήλιο που θά σε φωτίσει και τ' φεγγάρι και τ' άστρα που θά σε κεντάζουν. Είσαι πολύ όμορφη, Ζίνα, για μένα!...

ΖΙΝΑ.—Κι' όμως, εγώ δέν αγαπώ, παρά έσένα... μόνον έσένα. ΜΑΡΚΟΣ.—Εγώ είμαι ένας φτωχός γέροντος, Ζίνα. Δέν θά μπορώ να στολίξω την όμορφιά σου με τ' στολίδια που τ' άξίζουν. Τά μαλλιά σου, τ' μαύρα σάν της νύχτας τ' φτερά, είνε άξια να στολιστούν με διαμάντια σάν άστέρια... ΖΙΝΑ.—Τά φτιά σου θά είνε τ' μυστικά τους στολίδια. ΜΑΡΚΟΣ.—Είσαι πολύ όμορφη, Ζίνα. Είσαι πολύ όμορφη... ΖΙΝΑ.—Είμαι πολύ όμορφη... Είμαι πολύ όμορφη... Τ' άκούω από τ' χείλη σου και πουά άντι να χαιρόμμαι. Καταραμένη όμορφιά!.. (Πηγαινέι κοντά στον Μάρκο). Τί όμορφο που είνε αυτό τ' μαχαίρι που έχεις στη ζώνη σου, Μάρκο!

ΜΑΡΚΟΣ.—Είνε ένα δαιμονικό μαχαίρι, που μου τ' χάρισε ο παππούς μου. Του τ' έχει δώσει δώρο ο βασιλιάς των τσιγγάνων.

ΖΙΝΑ.—Πολύ όμορφο μαχαίρι. 'Η λαβή του είνε όλη σκεπασμένη με κόκκινα πετρώδια. Για να τ'ο ιδώ από κοντά... (Τό παίρνει από τ' ζώνη του Μάρκου και πριν εκείνος προφτάσει να την έμποδίσω, χτυπάει πολλές φορές και κομματιάζει τ' πρόσωπό της).

ΜΑΡΚΟΣ.—Ζίνα!... Ζίνα!... Τι έκανε; ΖΙΝΑ. (με τ' πρόσωπο παραμορφωμένο, κατακτωμένο). — Δέν είμαι πια όμορφη. Δέν είμαι πια πολύ όμορφη. Κι' όταν θά κλείσουν ή πληγές, τ' πρόσωπό μου θά είνε γεμάτο σημάδια. Και δέν θά με κεντάξει πια κανείς, κανείς άλλος έκτός από σένα... Και τώρα!... Μ' αγαπάς τώρα, Μάρκο; Πιστεύεις στη μεγάλη μου αγάπη, αγαπημένη μου;

('Ο Μάρκος την παίρνει στην άγκαλιά του και φιλεί άπελιωμένα τ' καταπληγωμένο και ιατωμένο της πρόσωπο).

ΖΙΝΑ.—Με θέλεις λοιπόν; Με πιστεύεις; Μ' αγαπάς; Με θές για γυναίκα σου; ΜΑΡΚΟΣ.— Ναί... Ναί... Συγχώραςέ με, Ζίνα... Λατρεία μου, ψυχή μου!... Σε σ' αγαπώ!... Σ' αγαπούσα πάντα... Θά σ' αγαπώ πάντα!...

ΒΛΑΜΙΚΑ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ ΠΑΡΑΠΟΝΟ

'Εγώ, δέν έπινα, τ' αδέρφι, καί πλάγιαζα νορίς-νορίς, μά τώρα όποιος με βλέπει, γνέφει: νά! ο Ξενόχτης, νά! ο περκής...

Μά εκείνη άδιαφορούσε ποτήρια που άδειάζα σωρο, καί στη θυσία μου γελούσε, σάν νάινα τάχα νέφθ... σάν νάινα τάχα νέφθ...

Σπίτι, κρεβάτι, ρούχα, στρώμα, δικά μου ή Ξένα, να χαρώ, τάχα στο καπελειό κι' ακόμα να ξεδιψάσω δέν μπορώ!

Και στο τραγουδι μου, τ' βράδι, που πάθανε όλη ή γειτονιά κι' άγγιξε την ψυχή σά χάρδι, δέν τώννοιωθε τ' όμορφονιά!

Και τ' λημέρι μου είχα στήσει στο παραθύρι της καρδιάς, μπας και με δει και με αγαπήσει, στούπι και σκνίλα άν τ' κρασί.

Και τώρα τί μπορώ να κάνω και πότρω να κάνω τί; Τί με όφρλει και να πεθάνω άφορ δέν θά με κλών' αυτή;

ΑΝΩΜΑΛΙΕΣ

Τ' άνωμαλα τ' γούστα σου άσε, ρε μυστηρία, και μάκρυνε τη φούστα σου πριν γίνει φασαρία!

'Αφησε τις έπισκεψεις και κάτι μούρες σουδα, που στίπλων και τ' πιστεύεις, πώς δέν σου πάει ή σκοτεινία...

Νά μου γυρνάς, παράτησε, με σάνταλα, ρε Φρόνη, και τ' ποδάρι κράτησε στο τίμιο σκαρπίνι.

Γύρσε στο λημέρι σου και Ξέλασε τ' ρουμίλα κι' έλα να βρής τ' ταίρι σου στην τιμημένη Τρούμπα.

Κι' αυτού τώρα που βρίζανε να σέ λανασάρον τάχα, φράνεται μωριστρίανε κομπόδεμα μονάχα...

ΦΕΖΙΛΙΚΙΑ

Ρεβίλι μ' έκανες μορφή, με τον Άντροχο τ' Στραφό, και την παρσία σου Ψυρή, δέν έχω μούτρα να κεντάω...

'Ο πανηγύρις 'Αγγελής, —ποός είχε για τ' μέ να πη— τερνά και ρίχτει κατά γής τ' μάτα τώρα από ντροπή!

Γιά λόγου σου, όμορφονιά, άγνωστο και γνωστό μιλούν, στού 'Αη Δημήτρη τη γυνιά είδανε, λέει, να σέ φιλούν...

'Ορθά στο λέω και πιστωτικά, να ζήσης λέει πως δέ μπορείς, ξομολογήσου βιαστικά κι' έλα με θάρρος να με βρής!

Μη μοιφθεις μ' άναρρηλήτα κι' ούτε με παρακαλέτα... Δέν ήξερες να αγαπάς, κίττα λέδέντικα να λές!...

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Είπα να μη σε συχωρήσω, είπα να μη σε ματαδώ, κι' όμως τ'ό λόγο πήρα πίσω, γιατί μακρυνά σου δέ μπορώ...

Και πύφθηκα ταπεινωμένος στη μαγευμένη σου αλλη κι' ήχησα γονατισμένος συγγνώμη άν τ' ήμωραλή!

Και νά!... σάν έπεσε τ' βράδι στην πλάσι μελαγχολικό, πόθησα τ' άπαλό σου χάρδι κι' ήφα τ'ό κούμα σου έλαφρό.

Ξερω που ο κόσμος θ' άναφρή για την κατάντια μου πολλά, μά ο κόσμος δέν μπορεί να Ξέρη τη δίνικιά σου στα φίλιά!...

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΕΓΩΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΤ'ΕΡ

Χαρακτηριστικό της κομποροφημοσύνης και της μεγάλης ιδέας — δικαιολογημένα ίσως — που έφερε για τον έαυτό του ο πρώην Κάτ'ερ Γουλιέλμος, είνε και τ'ο παρακάτω ανέκδοτο.

Επρόκειτο κάποτε να ταξιδεύη στην Άμερική, αλλά τον άνησυχούσε πολύ ή σκέπη ποός θά τον άντικαθιστούσε στη Γερμανία κατά τ' διάστημα της μηριαίας άπουσίας του. Την άνησυχία του αυτή έξεδήλωσε στον Άμερικανό πρεσβευτή, ο όποιος ετόλμησε να παρατηρήσει ότι ο άρχικαγκελάριος Μπέτριαν Χόλδερν ήταν άξιος και ίκανός ν' άντικαταστήσει την Αιτού Μεγαλειότητα.

—'Ο άρχικαγκελάριός μου, είπατε; ρώτησε ο Γουλιέλμος, χαμογελώντας. Μά αυτός δέν είνε παρά ένας άπλος έτερόφυτος πλανήτης, που δέχεται τ' φως από μένα...

'Αφαιρέσατε τον τον ήλιο και θά τον ήθε άμέσως να σκοτεινάξη. Κόκκαλο ο Άμερικανός πρεσβευτής.

